

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.167 van 30 september 2016
in de zaak A. 220.111/XIV-37.177**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 augustus 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 172.364 van 26 juli 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 september 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de schending van artikel 35/2 van de wet van 12 januari 2007 ‘betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen’ niet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft deze bepaling, die betrekking heeft op het recht op

materiële hulp tijdens de asielprocedure in België, geen uitstaans met de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker kan er zich te dezen dan ook niet dienstig op beroepen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet ontvankelijk.

De opmerking in het bestreden arrest betreffende de mogelijkheid die verzoeker zou hebben om zich te onttrekken aan de het door de Bulgaarse autoriteiten voorziene opvangnetwerk en zelf in een betere accommodatie te voorzien, dient te worden beschouwd als een overtollig motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat immers vooreerst de wettigheid na van de vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt daarbij tot de conclusie dat het besluit in de aanvankelijk bestreden beslissing dat “betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door de overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid. Ook indien verzoekers kritiek op het overtollig motief gegrond zou zijn, kan zulks derhalve niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. Het eerste middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

2. In het tweede middel gaat verzoeker voorbij aan de motivering in punt 3.2.2.3. van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar de aangevoerde schending van artikel 51/5, § 2, van de vreemdelingenwet en stelt dat “[v]oormelde bepalingen [niet] voorzien [...] in enige verplichting en het gegeven dat verweerder geen toepassing maakte van deze bepalingen laat derhalve niet toe te concluderen dat deze bepalingen werden geschonden”. Het bestreden arrest voldoet daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Verzoeker heeft de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De vaststellingen in het bestreden arrest dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 10 maart 2016 uitdrukkelijk verklaarde dat het eigenlijk zijn bedoeling was om naar Groot-Brittannië te reizen, dat hem pas werd voorgesteld naar België te reizen toen dat onmogelijk bleek en dat hij daarbij nooit te kennen heeft gegeven dat hij voor zijn vader in België wenste te zorgen, vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker kan daarbij niet ernstig voorhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorwaarden toevoegt aan artikel 16.1 van de Dublin III-verordening door te verwachten dat verzoeker zelf, voordat een beslissing wordt genomen, moet aangeven zich in één van de gevallen voorzien in artikel 16.1 van de Dublin III-verordening te bevinden. De bewijslast rust daarbij immers in de eerste plaats op de kandidaat-asielzoeker. Het derde middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig september tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams